Imke Courtois herdefinieert de term voetbalvrouw

masterstages: heb jij al gekozen?

uitbreiding op de buitencampus: de kinderziektes

studentenblad Universiteit Antwerpen

dwars

nr. 105 | jaargang 16 | november 2016 | gratis | www.dwars.be

inhoud

COVER **Imke Courtois**
Voetbalanaliste, doctoraatsstudente, Standard Luik, Red Flame en ronduit sympathieke dame. Als Erik in *De Slimste Mens* vraagt: "Wat weet je over Imke Courtois?", zouden wij meteen vijf correcte trefwoorden kunnen geven.

ONDERWIJS **masterstages**
Hervormingen in de departementen Taal- en Letterkunde en Geschiedenis. Nieuw in het aanbod: een stage tijdens je masteropleiding.

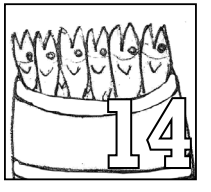

UNIVERSITEIT **problemen op de buitencampus**
De buitencampus doet sterk denken aan een hindernissenparcours. Er zijn vele pijnpunten, maar de universiteit nuanceert.

03 **EDITORIAAL** **oktober: een terugblik**
Over keuzes en overgangen.

10 **CULTUUR** **Michael Van Ostade**
Filmregisseur en UAntwerpen-alumnus werkt momenteel aan zijn eerste langspeelfilm.

16 **COLUMN** **niemandsland**
Als je afstudeert, ga je toch de wereld verkennen?

18 **CENTERFOLD** **Tampico Garden**
Nature in the Luchtbal's urban jungle.

20 **BLIKOPENER** **aorta-aneurysma**
Doctoraatsstudente Dorien Schepers ontrafelde een genetische code die levens kan redden.

22 **BETWETER** **neurale netwerken**
Doet de IT-term 'neuraal netwerk' je wenkbrauwen fronsen? Dan weet je nu beter.

23 **PUZZEL** **dwarswoordpuzzel**

24 **PROFFENPROFIEL** **Frank Brisard**
The prof of the month talks about cats, Callboys and turtoises.

26 **ONTSPANNING** **Zoo van Antwerpen**
Een nostalgische trip door de vernieuwde Zoo.

28 **UNIVERSITEIT** **inschrijvingscijfers**
Na alle vijven en zessen in de media neemt *dwars* er het correcte cijfermateriaal bij.

30 **DWARSLIGGER** **Thomas**
A German Erasmus student who loves Antwerp, but hates its streets.

32 **ANTWERPEN** **Radio Centraal**
Conventionele radio beu? Misschien deze zender eens proberen!

34 **HET LAATSTE WOORD** **antichambreren**
Ongetwijfeld heb jij ook al 'gewachtkamerd'.

35 **POËZIE** **Michiel Van Opstal**
De laatste loodjes blad.

36 **STRIP** **Chrostin**
Onze cartoonist tekent over het miezerige weer.

oktober: een terugblik

editoriaal

Oktober is volgens Wikipedia de wijnmaand. Voor studenten is het eerder de gerstmaand: namelijk de maand van het bier! *Heuj*, Oktoberfest, *heuj* OpeningsTD's, *heuj* cantussen! Ook studentendopen zijn legio en oude controverses komen weer boven: wie is voor, wie is tegen? Teambuilding zegt de een, vernedering zegt de ander. *dwars* houdt de kerk liever in het midden: wij dopen immers niet!

Ook is oktober de keuzemaand: eerstejaars vragen zich af of ze de juiste keuze hebben gemaakt in september. Een ding is zeker, onze universiteit telt maar liefst zeven eerstejaars meer dan vorig jaar (p. 28)! Dus zeven meer die de juiste keuze gemaakt hebben. Onze alma mater ligt dan wel niet in een grootstad, toch ligt ze in een soort labo waarin we veel kunnen uitproberen, zo weet onze kersverse rector. Beter kan dus niet! Bovendien kunnen nu ook meer studenten tijdens hun master kiezen voor een stage (p. 8). Wat wil je nog meer?

Oktober is een overgangsmaand: van warm naar kouder, van droog naar natter. Ideaal weer om lekker binnen onder een dekentje bij het haardvuur samen met je lief naar een film te kijken. Er staan enkele belangrijke films op je te wachten: nieuwe *Harry Potter*, check! Hoor ik daar *Star Wars*? En ben je die sequels beu, dan kan je ook nog altijd voor een meesterwerk van Michael Van Ostade kiezen (p. 10). Daarbovenop zijn de Amerikaanse presidentsverkiezingen ook de moeite, inhoud nihil, beledigingen ontelbaar. Gelukkig kunnen we na afloop nog altijd handeldrijven met Canada. Oh, nee, wacht …

Gelukkig is er nog voetbal. Al zal je voor het volgen van vrouwenvoetbal wel in de kou moeten gaan staan, want dat uitzenden doen ze niet. Imke Courtois laat dat niet aan haar hart komen, de Red Flames zijn immers geselecteerd voor het EK (p. 4)! Is voetbal niet je ding maar ben je toch eerder een buitenmens? Dan raden we je de Zoo aan, puur jeugdsentiment (p. 26).

Oktober, het is me wat. Wat zou november nog voor ons in petto hebben? Wij hopen goed nieuws en keuzebevestiging. Kruip maar wat dieper onder dat dekentje en trek je lief wat dichterbij. Want november brengt waarschijnlijk raad.

Yannick De Meulder,
Hoofdredacteur

colofon

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. *dwars* verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op UAntwerpen-campussen Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim, Mutsaard en Stadscampus. Dit nummer werd afgesloten op 23/10/2016. Oplage: 2500 exemplaren. V.U. Yannick De Meulder, Kleine Kauwenberg 22, B-2000 Antwerpen

Hoofdredacteur Yannick De Meulder
Redactiesecretaris Stijn Demarbaix
Adjunct-hoofdredacteur Anouk Buelens-Terryn

Redactie Amaury De Meulder ■ Annelin Marien ■ Anouk Buelens-Terryn ■ Caroline Van de Pol ■ Daan Krake ■ Dagmar Tureluren ■ Donna Kerseboom ■ Jutta Buytaert ■ Leonie Vanstappen ■ Lukas Kint ■ Mathilde Luijten ■ Maxene Willems ■ Quinten Van den Broeck ■ Robbe Weyn ■ Silke Rochtus ■ Sofie Vanderhulst ■ Stein de Groof ■ Stijn Demarbaix ■ Yannick De Meulder

Eindredactie Jolien Bernaerts (verantwoordelijke) ■ Amaury De Meulder ■ Annelin Marien ■ Caroline Van de Pol ■ Dagmar Tureluren ■ Donna Kerseboom ■ Maxene Willems ■ Ruben Bal ■ Sofie Vanderhulst ■ Silke Rochtus

Beeld Anouk Buelens-Terryn ■ Dagmar Tureluren ■ Diana Dimbueni ■ Jeroen Janssens ■ Natasja Van Looveren ■ Stine Moons ■ Yannick De Meulder

Vormgeving Anouk Buelens-Terryn ■ Diana Dimbueni ■ Jeroen Janssens ■ Rosalin Brinks ■ Stine Moons ■ Yara Goth

Social Media Donna Kerseboom (verantwoordelijke) ■ Annemarie Verschragen ■ Amaury De Meulder ■ Mathilde Luijten

Web Maxene Willems ■ Ruben Bal

IT Stein de Groof (verantwoordelijke) ■ Kristof De Middelaer ■ Ruben Van Assche

PR Jutta Buytaert (verantwoordelijke) ■ Dagmar Tureluren ■ Quinten Van den Broeck

Drukkerij Favorit

Cover Jeroen Janssens

Met dank aan Brombeer ■ Chrostin ■ Heidi Vandebosch ■ Jeugd en Poëzie ■ Kevin Faingnaert ■ Lie van Roeyen ■ Martijn Fraanje ■ Michiel Van Opstal ■ Nicolas De Keersmaeker

E-mail contact@dwars.be **Adverteren** adverteren@dwars.be **Website** www.dwars.be

Redactielokaal en correspondentieadres: *dwars* - studentenblad Universiteit Antwerpen, Kleine Kauwenberg 22, B-2000 Antwerpen

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt het recht ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen.

een vrouw met ballen

Imke Courtois brengt de voetbalwereld meer in balans

tekst: Quinten Van den Broeck ■ beeld: Jeroen Janssens

Als de Rode Duivels weer eens te traag en te ongeïnspireerd voetballen en de analisten van de herenteams zichzelf na de wedstrijd verliezen in nodeloos complex jargon, kan de lamgelulde voetballiefhebber zich sinds anderhalf jaar optrekken aan de frisse verschijning van Imke Courtois (28). Met een broodnodige *feminine touch* brengt ze haar mannelijke collega's bij wijlen in verlegenheid door met een rake, bescheiden analyse het spelletje opnieuw tot de essentie te herleiden. De soberheid van haar analyses getuigt bovendien van een onvervalst voetbalverstand waar ze zich ook als speelster van bedient. Want niet alleen rond de tafel van Karl Vannieuwkerke is ze een vaste gast, ook bij de Red Flames is ze ondertussen al een eeuwigheid titularis. In september plaatste onze nationale damesvoetbalploeg zich voor het Europees kampioenschap – het wordt hun eerste grote toernooi.

We spreken af in een café in Leuven, waar Imke aan haar doctoraat werkt. Wanneer we een tafeltje bemachtigd hebben, bestelt Imke prompt een spaghetti bolognaise. "Ik heb reuzehonger!" Deze redacteur neemt genoegen met een pintje. Op dat moment fietst een man voorbij die met indringende blik door het raam naar binnen kijkt. "Shit, was dat nu mijn promotor?", roept Imke uit. "Waarom moet die nu ook net naar binnen kijken … Die zal zich wel afvragen wat ik om twee uur 's middags op café doe met een pint voor mijn neus. Bedankt, hè!", schertst ze terwijl ze naar mijn glas bier gebaart.

Stond het in de sterren geschreven dat je een academische carrière zou najagen?
"Niet echt, al merkte ik tijdens mijn opleiding kine aan de KU Leuven wel dat ik een zekere academische knobbel heb, een onderzoeksgerichte mindset zeg maar. Ik haalde een negentien voor mijn masterscriptie en studeerde af met grote onderscheiding. In het middelbaar heb ik Humane Wetenschappen gestudeerd. Niet omdat dat de gemakkelijkste ASO-richting was, maar omdat het over de mens ging. Dat heeft me altijd geïnteresseerd. Een richting waarin je psychologie, filosofie en wetenschap kon combineren? Cool! Daarna heb ik in Hasselt drie jaar Ergotherapie gevolgd. Ik wist niet goed wat ik wou gaan studeren, maar ik wist wel dat ik iets creatiefs wou doen én iets met mensen. Het was een opleiding waar ik mij enorm in kon uitleven, ik heb daar vanalles en nog wat gedaan: pottenbakken, breien, …"

"Toch had ik daarna het gevoel dat ik op intellectueel vlak nog niet genoeg was uitgedaagd. Ik ben kinesitherapie gaan studeren in Leuven en ben ondertussen bij een doctoraat aanbeland dat zich eigenlijk meer in de psychologie situeert. Ik onderzoek hoe ademhaling de pijnbeleving beïnvloedt. Bestaat er effectief een verband en zo ja, op welke manier dan? Ik hou van de twijfel die bij onderzoek komt kijken en tegelijk haat ik het. Toch zou ik mijn doctoraat nooit opgeven, ook niet voor fulltime professioneel voetbal. Daarvoor doe ik veel te graag onderzoek. Ik ben een denkertje, laat mij maar denken."

Hoe ben je begonnen met voetbal?
"Mijn vader was voetballer, maar dat heb ik nooit bewust meegemaakt. Toch was ik van jongs af aan spontaan aangetrokken tot voetbal. Op de speelplaats voetbalde ik altijd al met de jongens mee. Ik deed destijds ballet, maar ik merkte al snel dat ik veel meer plezier beleefde aan het voetballen. Daar ging het minder om beheersing dan bij ballet en had je meer vrijheid om creatief te zijn. Ik ben altijd een onstuimig kind geweest: ik heb twee keer dreads gehad en ik was een skater."

"Toen ze thuis merkten dat ik graag voetbalde, stelde mijn moeder voor om me in te schrijven in een club en zo is het begonnen. Als jeugdspeler stond ik vaak op de flank en wat later ben ik bij Wezemaal veel op de zes en de acht gaan spelen, omdat ik veel loopvermogen had en van mijn snelheid gebruik kon maken om doorgebroken spelers terug te halen."

"Ik ben pas centraal in de verdediging gaan spelen toen iemand doorgeschoven moest worden van de U17 naar de U19. Ik werd toen centraal achterin gezet en sindsdien is dat nooit veranderd. In het begin had ik daar veel moeite mee. Balletje onderscheppen, inleveren en dan toekijken hoe je ploeggenoten de rest doen … Op die manier duren negentig minuten wel lang, terwijl ik eigenlijk iemand was die altijd veel ballen wou raken. Maar nu kan ik echt genieten van die positie, me nuttig voelen ook. Zeker als we moeilijkere wedstrijden spelen."

vanaf de zijlijn

Hoe ben je in het analistenwereldje terechtgekomen?
"In maart 2015 kwam Geert De Vlieger langs bij de Red Flames om een aantal spelers te interviewen voor zijn programma *Hoogvliegers* en ik zat daar toen ook bij. Blijkbaar moet ik een goede indruk hebben gemaakt, want even later kreeg ik een telefoontje of ik niet geïnteresseerd was om mee over voetbal te komen praten op tv. Ik heb er eigenlijk nooit bij stilgestaan dat het bijzonder was dat ik een vrouw was. De andere analisten maakten daar ook nooit een zaak van."

"Of ik ben geschrokken van sommige negatieve reacties? Niet echt, ik weet hoe het er aan toe gaat op sociale media zoals Twitter. Ik heb mijn account dan ook verwijderd toen ik als analist aan het EK begon, ik hoef niet alles te weten wat men over mij schrijft. Als je in iets de eerste bent, zullen er altijd reacties zijn. Dat heeft ook niet per se met seksisme te maken, denk ik. Ik heb wel het geluk om in een geroutineerde groep terecht te zijn gekomen. De chemie zit goed en ik voel me op mijn gemak bij de andere analisten. Jan Mulder is een echte woordkunstenaar en iemand als Geert De Vlieger kan altijd terugvallen op zijn uitgebreide kennis en ervaring als speler. Karl Vannieuwkerke is bovendien echt een goede moderator die van mij weet dat ik niet vaak zelf ergens op zal inpikken, dus die laat me aan het woord wanneer het nodig is."

"Ik heb natuurlijk niet zo veel feitenkennis als de anderen. Ik heb dan ook altijd veel liever zelf voetbal gespeeld dan dat ik ernaar keek op tv. Het eerste grote voetbaltoernooi dat ik echt actief gevolgd heb, was het afgelopen EK, en dan meteen als analist! Ik moet echt studeren om alle namen van die spelers uit het buitenland te kennen,

hun statistieken, hun verleden enzovoort. En daar heb ik nu geen tijd voor. Daarom doe ik liever mijn ding tijdens de rust en na de match, dan is het echt gewoon een wedstrijd bekijken en analyseren. Daar heb je enkel inzicht in het spelletje voor nodig."

Onlangs hebben Club Brugge en Sint-Truiden hun vrouwenploegen op het hoogste niveau opgedoekt. Gaat het slecht met het Belgisch vrouwenvoetbal?
"De BeNeliga – die ondertussen al niet meer bestaat – was een enorme sprong vooruit voor het vrouwenvoetbal. Er was meer media-aandacht en het niveau lag hoger. Belgische en Nederlandse ploegen konden bovendien veel van elkaar leren. Maar blijkbaar waren de Nederlandse clubs niet meteen fan en vonden enkele van hen dat de Belgische teams het niveau omlaag haalden. Gek, aangezien wij met Standard in drie jaar BeNeliga twee keer tweede werden en vorig jaar nog kampioen speelden."

"Het is wel zo dat er de eerste jaren een kloof bestond tussen Standard en de Nederlandse ploegen enerzijds en de rest van de Belgische ploegen anderzijds, maar dat was het laatste jaar al niet meer het geval. Na de BeNeliga is men op zoek gegaan naar een nieuwe formule voor de Belgische teams die toch aantrekkelijk kon zijn, maar dat is niet helemaal gelukt. Veel clubs kwamen in financiële problemen en sommige besloten er zelfs mee te stoppen."

"Aan de andere kant zitten we natuurlijk wel met een erg getalenteerde lichting voetbalsters die ook mooie transfers maken naar prestigieuze clubs in het buitenland, maar dat vind ik toch wel dubbel. Het is niet goed voor het niveau van onze competitie dat alle jonge getalenteerde speelsters naar het buitenland trekken. En uiteindelijk is het toch het beste als die meisjes zich kunnen ontwikkelen in hun eigen land, dichter bij huis."

minderheid

Wat zijn de ambities voor op het EK?
"De kwalificatie was in principe al een doel op zich, maar we mogen niet in de val trappen om daarom verzadigd aan het toernooi te beginnen. De boodschap is om nu niet te verslappen, maar de ballen te hebben om ook iets te willen neerzetten op het EK. Toch mogen we niet vergeten dat het de eerste keer is dat we op een EK staan en dus tegen teams zullen spelen met veel meer ervaring. Ik denk dat we tevreden mogen zijn als we voorbij de poulefase geraken."

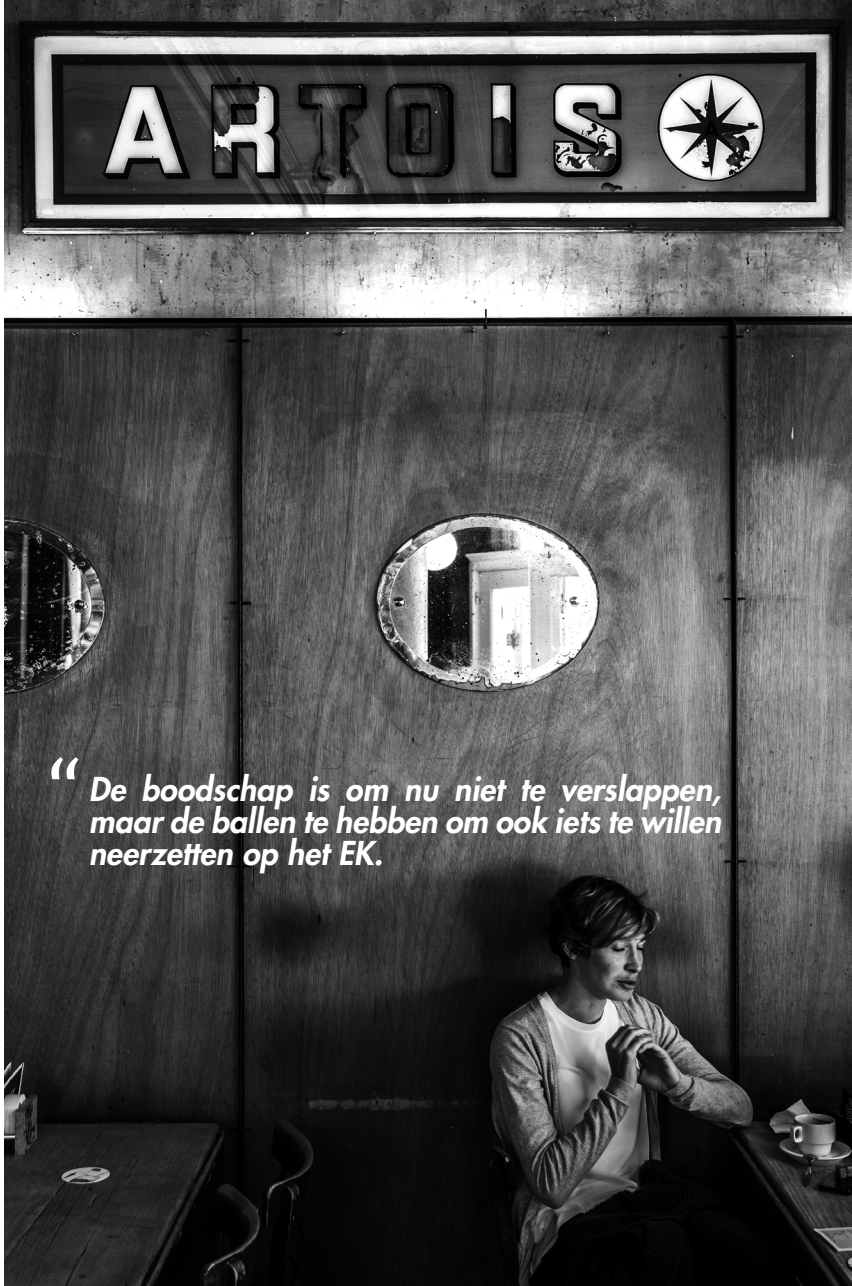

"De boodschap is om nu niet te verslappen, maar de ballen te hebben om ook iets te willen neerzetten op het EK.

Een tijdje geleden riep de bondscoach van de Red Flames, Ives Serneels, de Rode Duivels op om een deel van hun loon af te staan aan andere takken van de Koninklijke Belgische Voetbalbond. Wat vind jij van zo'n initiatief?
"Ik vind het een goed idee, maar zie het niet meteen gebeuren. Met het loon dat één Rode Duivel op een jaar tijd bij de nationale ploeg verdient, kunnen wij met de Red Flames een jaar lang goed werken. Ze beseffen soms niet hoeveel offers ze van ons vragen. Ik voetbal niet om het geld – ik doe het omdat ik het graag doe – maar het is toch jammer om inspanningen en offers niet beloond te zien. Als we met de nationale ploeg een week op stage moeten om belangrijke wedstrijden voor te bereiden, dan moet ik daar als doctoraatsstudent een beursonderbreking voor aanvragen. Dat kost me wel iets."

> ***"We moeten deze bevoorrechte positie gebruiken om ook andere minderheden in het voetbal te helpen.***

Kan je kwaad worden om die gigantische loonkloof tussen mannen- en vrouwenvoetbal?
"Ik ga er 's nachts niet van wakker liggen, nee. Die mannen hebben er ook niet allemaal om gevraagd om zo veel te verdienen. Dat heeft ook te maken met dingen zoals beeldrechten. Bovendien zijn er heel wat andere sporten die veel minder middelen krijgen en nog meer in de anonimiteit leven dan vrouwenvoetbal. Denk maar aan G-voetbal en de Belgian Deaf Devils, de nationale voetbalploeg voor slechthorenden."

Ben je dan niet geïnteresseerd om die strijd aan te gaan?
"Jawel, de onderhandelingen met de bond voor een gelijkere verdeling van de lonen zijn natuurlijk al veel langer bezig dan vandaag. Met de recente toename in media-aandacht kunnen we die problematiek bij een groter publiek onder de aandacht brengen. Ik vind daarom dat we deze bevoorrechte positie moeten gebruiken om ook andere minderheden in het voetbal te helpen. Onze G-voetballers, de Belgian Deaf Devils en de Belgian Homeless Devils verdienen meer aandacht en meer middelen. Ik ben onlangs naar de Homeless Cup gaan kijken en werd daar zo gelukkig van. Het plezier dat zij uitstralen bij het voetballen, daar moet het uiteindelijk ook echt om gaan vind ik. Dat wij niet zo veel verdienen als een Mertens of een Kompany, dat is minder belangrijk."

Je collega-Red Flame Tessa Wullaert stelde onlangs nog het gebrek aan media-aandacht voor vrouwenvoetbal aan de kaak toen in het voetbalpraatprogramma *Extra Time* jullie kwalificatie voor het EK bij de rubriek 'hier hebben we het vandaag niet over gehad' vermeld werd.
"Ik begrijp haar reactie wel, maar ben niet zo'n fan van Twitter. Ik draai nu ook al twintig jaar mee in het vrouwenvoetbal en weet vanwaar we komen. De accommodaties waarin wij vroeger moesten spelen … Daar durfde je je gewoonweg niet te gaan douchen! Het algemene niveau van het Belgische vrouwenvoetbal lag tien jaar geleden ook veel lager. Ik bekeek onlangs nog eens een dvd-opname van een Champions Leaguewedstrijd die we tien jaar geleden met Tienen speelden in Macedonië. Dat niveauverschil, man! Ik kon toen precies niet voetballen, alles was zo traag, houterig en stuntelig. En wat belangstelling betreft, was je toen al content als iemand je na afloop van de match in de kantine op een cola trakteerde omdat je goed gespeeld had. Nog niet zo lang geleden stonden bij wedstrijden van de Red Flames enkel ouders en kennissen langs de zijlijn. Nu waren er in Leuven zevenduizend toeschouwers komen kijken voor onze laatste kwalificatiematchen. Dat is al een enorme verbetering en daar mogen we dankbaar voor zijn!"

masterstages: the new kid on the block

tekst: Annelin Marien ■ beeld: Lie Van Roeyen

Studenten Taal- en Letterkunde en Geschiedenis zullen zeker en vast al ondervonden hebben dat er grondige renovatiewerken zijn uitgevoerd in hun opleidingen. Een van de uitkomsten hiervan is de mogelijkheid om nu een stage te volgen in je masteropleiding. Tijd om deze nieuweling eens grondig onder de loep te nemen.

Wat praktische en algemene info over deze pasgeboren masterstages mag zeker niet ontbreken. Ten eerste moet het misverstand uit de wereld dat deze stages verplicht zijn. Als je dus geen zin hebt in de administratieve rompslomp, in motivatiebrieven schrijven of om je al onder 'de grote mensen' te begeven (#studentforlife), *no worries*, je kan ook gewoon een keuzevak kiezen om die 6 studiepunten op te vullen. Maar als je de heimat (aka de bib) wel eens wil verlaten, vraagt Taal- en Letterkunde 150 uren effectieve stage en Geschiedenis 120. Die uren worden in overeenkomst met de stagementor van de stageplek in je schema gepast. Bij Geschiedenis komen hier nog 12 uren hoorcollege bij, en het enige wat je nog rest te doen, is een portfolio schrijven.

"En hoe slaag ik hier dan voor?", horen we jullie al vragen. Wel, voor Taal- en Letterkunde zit het zo: 60 procent van je resultaat staat op dat portfolio, geëvalueerd door de stagebegeleider van UAntwerpen, en 40 procent van je resultaat hangt af van de tevredenheid van je tijdelijke werkgever. Voor Geschiedenis is de verdeling echter 80-20. Er zit wel een addertje onder het gras voor studenten met een individueel traject: je kan niet aan je masterstage beginnen als je nog bezig bent met een bacheloropleiding of een schakel- of voorbereidingsprogramma. Gelukkig is het mogelijk om een uitzondering aan te vragen, maar als die niet wordt toegekend, zal je je masterstage een jaartje moeten uitstellen.

weg met het onderwijscliché

Waarom nu al de studentenbank (parttime) verlaten en je laten bevelen door een werkgever? Valerie Rousseau, coördinatrice voor de masterstages bij Taal- en Letterkunde, geeft een heleboel redenen. “Met de masterstage beogen we een nauwere band te creëren tussen de opleiding en het werkveld. Je wordt bijgestaan door professionals, waardoor je veel ervaring opdoet. Die ervaring is enorm belangrijk voor werkgevers, dat merken we ook aan het enthousiasme van de organisaties en bedrijven om een stageplek bij ons aan te bieden. Tijdens de stage vergroot je ook je netwerk en kan je al contacten leggen voor later, en iedereen weet dat de juiste mensen kennen heel belangrijk is voor het vinden van een job. Een stage doen is dus absoluut een win-winsituatie.”

Er zijn nog redenen om een stage te verkiezen boven een keuzevak. Een stage helpt je inzicht te verwerven in de professionele wereld en je eigen capaciteiten. Dat kan dan weer helpen bij het kiezen van verdere studies of om al meteen te gaan werken. Een keuzeopleidingsonderdeel is misschien gemakkelijker te regelen, maar met een stage heb je wel een voordeel wanneer je gaat solliciteren. “Grijp die kans,” zegt Rousseau, “want volgend jaar is het wel *the real deal* hoor!”

Toch zijn er slechts weinigen die de kans hebben gegrepen dit jaar. Bij Taal- en Letterkunde zijn er maar 25 inschrijvingen (op een totaal van 110 studenten) voor de masterstage, en bij Geschiedenis kiezen slechts 10 van de 36 nieuwe masterstudenten voor een stage. Dat valt tegen. Heeft de masterstudent last van koudwatervrees? Misschien moeten we dit wat nuanceren, de masterstages zitten natuurlijk nog in een opstartfase en alle begin is moeilijk. Maar er klinkt toch wat teleurstelling bij de stagementoren. Want een van de andere drijfveren voor de nieuwe masterstages voor Taal- en Letterkunde en Geschiedenis is toch ook om het cliché uit de wereld te helpen dat iedereen met dat diploma in het onderwijs terechtkomt.

Met het redelijk uitgebreide aantal aangeboden stageplekken willen deze opleidingen bewijzen dat er wel degelijk meer toekomstmogelijkheden zijn voor afgestudeerden in de taal- en letterkunde of in de geschiedenis. En dat je niet al op voorhand voorbestemd bent om leerlingen de dt-regel voor de honderdste keer uit te leggen of het jaar 1302 er elk jaar opnieuw in te rammen. Er zijn stageplaatsen in onder andere uitgeverijen, musea, bibliotheken, productiehuizen, en zelfs tv- of radiozenders. Voor de geboren opvoeders onder ons zijn er jammer genoeg geen stageplaatsen in middelbare scholen.

nakomelingetje?

We kunnen ons afvragen waarom Taal- en Letterkunde en Geschiedenis nu pas komen aandraven met masterstages, terwijl dat in andere masteropleidingen al jarenlang een vaste waarde is. Maar eigenlijk is dat best logisch: de opleidingen Biochemie, Geneeskunde of Revalidatiewetenschappen en Kinesitherapie, om er maar een paar te noemen, zijn veel meer beroepsgericht en vereisen praktijkervaring om te mogen starten in de professionele wereld. Taal- en Letterkunde en Geschiedenis hebben een veel ruimer profiel en afgestudeerden komen in heel uiteenlopende takken van het beroepsveld terecht. Bij eerder praktische opleidingen zijn de stages – want meestal zijn er ook al stages in de bachelorjaren bij deze opleidingen – dan ook verplicht en langer, in tegenstelling tot de nieuwe masterstage van Taal- en Letterkunde en Geschiedenis.

De nieuwe masterstage bij Taal- en Letterkunde en Geschiedenis kan dan wel niet zo noodzakelijk zijn als bij de meer praktische opleidingen, maar is daarom zeker niet te verwaarlozen. Het staat enorm goed op je cv, je doet niet te missen ervaring op, legt al belangrijke contacten en ga zo maar door. Kiezen voor *the new kid on the block* in plaats van voor het oud en vertrouwd keuzevak, is dus zeker het overwegen waard.

de film maakt de man

UAntwerpen-alumnus Michael Van Ostade

tekst: Silke Rochtus en Stijn Demarbaix ■ beeld: Nicolas De Keersmaeker

Filmliefhebbers der Lage Landen, komt dat zien, er is een nieuwe Vlaamse filmregisseur opgestaan! Michael Van Ostade, dertig jaar, vriendelijk, getalenteerd, artistiek en goedlachs. Met een Vlaamse jeugdfilm in het verschiet leek het ons het perfecte moment om meer over deze Antwerpse filmmaker te weten te komen.

Wanneer we het appartement van Michael binnenwandelen, worden we meteen begroet door de speelse kat Gurr. "Gurr, omdat katten altijd dat geluidje maken", verduidelijkt Michael de naamkeuze, terwijl hij met zijn arm een klauw imiteert. Origineel bedacht, al lijkt Gurr eerder een 'guerr'illaoorlog te willen ontketenen door ons voortdurend af te leiden van het interview met klaaglijk gemiauw. Wanneer Michael hem tot bedaren heeft gebracht met een bakje Whiskas, verschuift het gespreksonderwerp van kat naar film.

In 2013 studeerde je af als filmmaker aan de LUCA School of Arts in Brussel, maar je hebt ook een hele tijd in Antwerpen gestudeerd, toch?

"Ik ben zo'n idioot met twee bachelors en één master (*lacht*). Mijn lange studiecarrière is inderdaad in Antwerpen begonnen. Nadat ik een jaar Toegepaste Psychologie aan de Lessius Hogeschool heb gestudeerd, ben ik overgeschakeld naar Communicatiemanagement aan de Plantijn Hogeschool. Toen ik de professionele bachelor op zak had, wilde ik een master in de Communicatiewetenschappen behalen aan UAntwerpen. Ik volgde echter veel liever de vakken van Theater-, Film- en Literatuurwetenschap van Taal- en Letterkunde. Ik ging dan ook stiekem naar de lessen van Tom Paulus en Vito Adriaensens. Toen ontdekte ik dat je een opleiding rond film kon volgen, waarop ik van de master Communicatiewetenschappen ben overgeschakeld naar de master Filmstudies en Visuele cultuur."

Wanneer heb je dan besloten om de Koekenstad achter je te laten?

"Tijdens mijn uniefjaren speelde ik bij de Bromvlieg, het theatergezelschap van de Universiteit Antwerpen. Na onze voorstelling werd ik benaderd door een student Audiovisuele Technieken van LUCA, die me

over zijn ontluikende filmcarrière

vroeg of ik in zijn kortfilm wilde acteren. Acteren was niet meteen mijn ambitie, maar *sure*, ik wilde het wel proberen. De set was echter zo indrukwekkend, dat ik terstond wist dat ik hetzelfde wilde doen. Niet veel later heb ik me bij LUCA ingeschreven."

Je hebt niet alleen geacteerd voor de Bromvlieg, je nam ook deel aan en won zelfs de eerste editie van het Lingua Kortfilmfestival met *The Last Laugh*. Herinner je je dat nog?
"Jazeker, ik vond het een hele leuke ervaring! Ik probeer ook nog ieder jaar aanwezig te zijn, niet alleen voor de wijn à volonté, maar vooral omdat het fantastisch is om te zien hoeveel studenten met plezier kortfilms maken. Toen ik dat eerste jaar met de hoofdprijs naar huis ging, knaagde dat wel een beetje omdat ik net begonnen was aan LUCA en de lat wel erg laag lag. Dat is meer dan normaal, het gaat bij Lingua om de ervaring en het plezier dat je hebt. Maar op enkele YouTube-filmpjes na, had ik nog nooit een kortfilm gemaakt, dus zoveel voorsprong had ik nu ook weer niet."

> ***"Beperkingen zijn de handigste dingen ooit voor creativiteit.***

Is Audiovisuele Technieken: Film-TV-Video aan de LUCA School of Arts de beste opleiding voor filmmakers in spe?
"Ik kan moeilijk oordelen over studies die ik niet gevolgd heb, maar ik had wel een specifieke reden waarom ik me bij LUCA en geen andere filmschool heb ingeschreven: de filmopleiding daar legt namelijk de focus op auteurscinema. Als student word je aangemoedigd om zelf een verhaal te schrijven en dat vervolgens te verfilmen en je mag ook naar hartenlust experimenteren. Zulke vrijheid geniet je aan pakweg het RITCS niet. De keerzijde van de medaille is dat studenten die een barslechte film indienen, toch goede punten behalen, omdat hun werk 'experimenteel' is. Zo heeft een medestudent zijn bachelorfilm met een oude Nokia gedraaid, wat een *voddenfilm* opleverde, maar hij kwam wel met een zestien thuis."

Voor je bachelorfilm *Nigredo* heb je in 2012 de Wildcard gewonnen die het Vlaams Audiovisueel Fonds (VAF) ieder jaar uitreikt aan (slechts) twee filmstudenten.
"Inderdaad, en de tweede winnaar was mijn goede vriendin Emilie Verhamme, die met *Tjernobyl Hearts* in de prijzen viel en voor wie ik de cinematografie had gedaan. Dat is de ongeschreven regel van de Wildcard: je geeft die niet aan de persoon die de perfecte film draait, maar aan iemand die iets speciaals toont en er iets mee kan aanvangen. Regisseurs die een perfecte film afleveren geraken sowieso aan subsidies."

"Toen ik die Wildcard kreeg, voelde ik me alsof ik de loterij gewonnen had. Het was fijn omdat ik het ook een beetje nodig had: ik was gestopt met School is Cool (*Michael was in de beginjaren bassist van de muziekband, nvdr.*) omdat ik meer plezier had met het maken van de videoclips, dan op het podium te staan (*lacht*). Ik wilde verder met film. Je hebt dan het gevoel dat je terug vanaf nul begint en dan is die erkenning ook wel nodig. Het is een teken dat je serieus genomen wordt."

Aan de Wildcard was een geldprijs van 60.000 euro verbonden, ook mooi meegenomen natuurlijk.
"Ja, inderdaad, maar vergis je niet: ik mocht dat geld niet gebruiken voor onze masterfilm – ik ga voortaan trouwens altijd in de wij-vorm spreken, want een film maak je zelden alleen. We zijn er dus eens goed mee gaan eten (*grijnst*). Grapje, we hebben de knappe som geld besteed aan onze kortfilm *Danse Macabre*, die ik samen met mijn broer Andrew heb geschreven."

***Danse Macabre* en *Songs from the Outside* zijn opmerkelijk kindvriendelijk, meer dan de overige kortfilms uit je oeuvre. Hoe is die roeping ontstaan?**
"Twee jaar geleden kreeg ik plots een mailtje van het Jeugdfilmfestival met de mededeling dat *Songs from the Outside* perfect was voor het festival. Ik had dat totaal niet verwacht,

maar toen ik er meer over begon na te denken was de selectie eigenlijk wel logisch. De film was gebaseerd op alle films uit onze jeugd, films van Steven Spielberg zoals *ET* en *The Goonies*. Toen zagen we dat een kinderfilm maken interessant kon zijn. Wanneer we voor een tweede keer deelnamen, koos de kinderjury voor *Danse Macabre*. Ik denk dat je een kinderfilm best laat recenseren door een kind. Het is daardoor een grote denk- en doe-oefening geworden voor het project waar we nu aan werken: *De Gebroeders Schimm*."

"Twee jaar geleden heeft het VAF een commissie opgericht voor jeugdfilms omdat er niet echt een alternatief bestond voor Studio 100. Nu worden er per jaar nog eens twee kinderfilms bijgemaakt. Toen mijn broer en ik de opdrachten zagen, hebben we besloten mee te doen. We kwamen in de selectie terecht en kregen een budget om een volledig scenario te schrijven. We hadden duidelijk aanleg voor het schrijven voor kinderen, zelfs als het niet onze bedoeling was. We beginnen iets te schrijven en merken achteraf dat het ook voor kinderen werkt. We houden van alles met een hoek af, genre Roald Dahl. *De Gebroeders Schimm* wordt een spokenfilm die in diezelfde lijn ligt. Nu zitten we in de laatste fase om financiële steun voor ons project te krijgen."

Hou je veel rekening met het financiële en realistische plaatje wanneer je een script schrijft?
"Ja, een van de redenen dat producenten mij graag hebben, is omdat ze weten dat ik technisch aangelegd ben en op voorhand al rekening houd met de haalbaarheid. Mijn broer en ik schrijven altijd samen en denken na over hoe wij het zouden aanpakken zonder geld."

"Beperkingen zijn de handigste dingen ooit voor creativiteit. In mijn eerste jaar op LUCA kregen wij drie grote beperkingen voor een filmopdracht van drie minuten: geen dialoog, één locatie en het moest zich afspelen in Brussel. De helft van de klas is toen afgevallen omdat ze er geen zin in hadden. "Ik wil de volgende Tarantino worden, hoe kan ik dan geen dialoog gebruiken?", klonk het. Ik vind het juist fantastisch om op een idee te komen en na te denken over hoe je het gaat aanpakken."

De kinderen in het publiek laten zich graag meeslepen in de magie, maar hoe zit het met de jonge acteurs die op de set staan?
"Het is heel fijn om met kinderen te werken. Onlangs heb ik met Jan Decleir gedraaid, een ervaring die ik kon schrappen van mijn bucketlist. Maar omdat het een *nightshoot* was, was hij de hele tijd *grumpy*. Kinderen zijn altijd bereid en staan scherp. Ze kunnen niet acteren, je moet ze laten reageren. Een regisseur moet niet zeggen: "Nu moet je bang zijn", nee, je moet ze echt angst aanjagen."

"Een mooi voorbeeld: in *Danse Macabre* zie je vliegende nonnen door de gangen dwalen, maar we hadden niet aan de actrice verteld dat we die nonnen op segways gingen zetten. Ze vond dat heel tof, maar eerst schrok ze natuurlijk een beetje, wat haar reactie 'realistisch' maakte. Ik wil eigenlijk een heel spookhuis in elkaar steken waar acteurs in kunnen spelen, ook voor *De Gebroeders Schimm*. Ik denk dat dat de geheime saus is die de sfeer van een film bepaalt: het scheppen van een wereld."

We zijn benieuwd! Wat zijn je ambities daarna?
"Films blijven maken. Ik zit nu in de hallucinante fase van mijn leven dat ik kan leven van de film. Rijk zal ik er waarschijnlijk niet van worden, maar als ik heel mijn leven films kan maken en zo rondkom, mag je mij een gelukkig mens noemen."

Met deze mooie woorden en beloftes om naar uit te kijken, knikken we even naar elkaar en zetten de dictafoon uit. Het is nog te vroeg om een ticket voor *De Gebroeders Schimm* te bestellen, maar er zullen alvast twee twintigers gespot worden in een zaal vol kinderen.

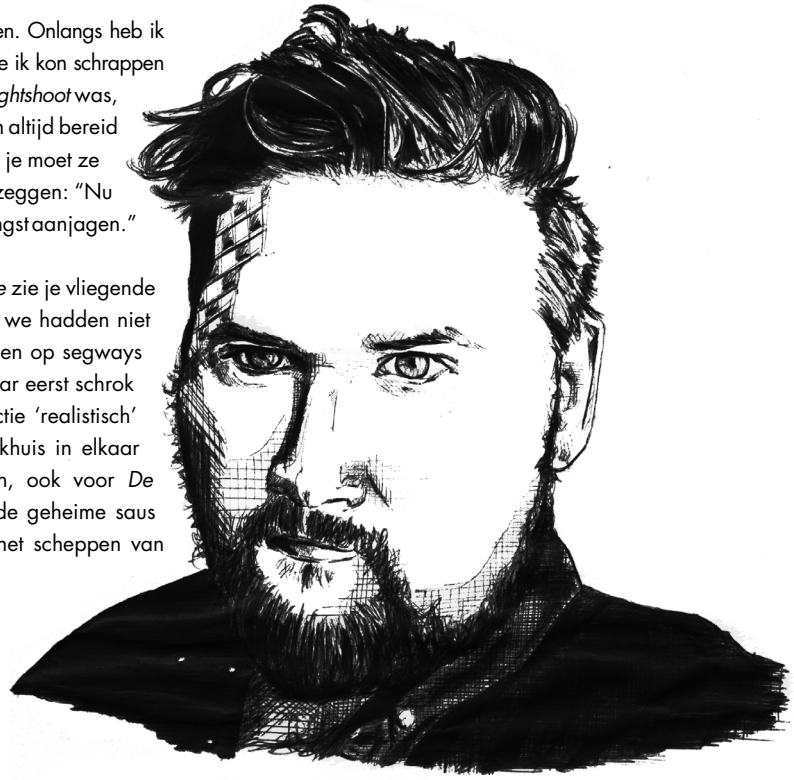

Straffe kortingen op kranten en magazines!

tot -66%

Studenten abonnement.be

Krijg héél veel korting op Het Laatste Nieuws, De Morgen, De Tijd, Humo, Dag Allemaal, Story, Blik, TV Familie, TeVe-Blad, Vitaya en Goed Gevoel met je studentenkaart.

Bekijk alle kortingen op studentenabonnement.be

Leerkracht?
Bekijk de exclusieve aanbiedingen op leerkrachtenabonnement.be

HET LAATSTE NIEUWS · DeMorgen. · Dag allemaal · HUMO · TeVe BLAD · DE TIJD · Goed Gevoel · story · TV familie · Blik · Vitaya

als haringen in een ton

tekst: Maxene Willems ■ beeld: Natasja van Looveren en Maxene Willems

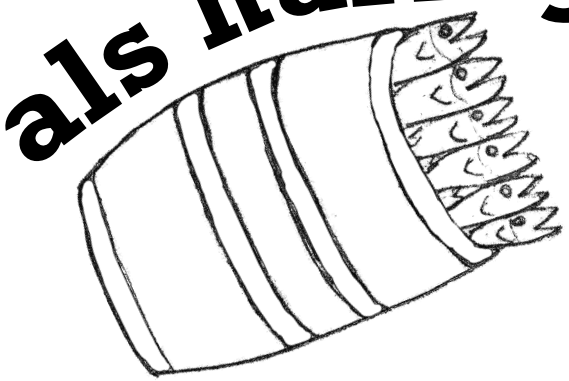

De situatie op Campus Drie Eiken en Campus Groenenborger doet steeds meer denken aan Sovjet-achtige taferelen. Je staat voor alles in de rij en er heerst een constante toestand van verbouwing. dwars is benieuwd hoe het zo ver is gekomen en gaat op zoek naar antwoorden bij Agnes Coeckx en Bart Heijnen van de Universiteit Antwerpen.

Voor de studenten van de buitencampus is het een *hard-knock life*. Alsof het niet erg genoeg is om elke dag meer dan een half uur met de fiets (of een uur met de bus) verwijderd te zijn van de bruisende stad en vast te zitten in het druilerige Wilrijk, wordt ook hun vrije tijd niet gespaard: van half negen 's ochtends tot acht uur 's avonds op de schoolbanken zitten is niets abnormaals. Aan je cursussen geraken doe je echter ook niet in een-twee-drie. Tijdens de eerste weken van het academiejaar kan je drie uur in de rij staan om je loodzware boeken te ontvangen. Je zou denken dat er licht aan het einde van de tunnel is wanneer het eenmaal pauze is, maar niets is minder waar. De stakkers van buiten de stad zijn genoodzaakt te lunchen op de stoffige grond van de kelder van het studentenrestaurant.

waar zullen we eten?

Je ziet nu veel groepjes studenten eten in de gangen van de lesgebouwen, waar wel voldoende zuurstof is voor iedereen. Een oplossing voor het bomvolle restaurant is nochtans poepsimpel: verschuif de pauzes van de verschillende studierichtingen. "Hiervoor werd er eerder een aanvraag ingediend, maar deze werd afgewezen door het College van Decanen", weet Agnes Coeckx van het Departement Sociale, Culturele en Studentgerichte Diensten te vertellen. "De medewerkers van het restaurant moeten sinds dit academiejaar al extra vroeg beginnen om een arsenaal aan broodjes te smeren voor de hongerige studenten."

Algemeen beheerder Bart Heijnen verklaart: "Over de middagdrukte kan ik zeggen dat op Campus Groenenborger een lichte spreiding van de lestijden de drukte blijkt te kunnen verlichten. Op Campus Drie Eiken is de flow van de cafetaria vanaf dit academisch jaar efficiënter georganiseerd en voor het restaurant werden tafels in de kelder toegevoegd." Na zijn volgende uitspraak laat hij ons hoopvol achter: "Ik zal zelf opnieuw de discussie rond de spreiding van de lestijden lanceren bij de Faculteit Farmaceutische, Biomedische en Diergeneeskundige Wetenschappen en bij de Faculteit Geneeskunde en Gezondheidswetenschappen."

verlate verbouwingen

Vorig academiejaar werden twee gloednieuwe gebouwen beloofd op Campus Drie Eiken, maar dit is uiteindelijk een half gebouw geworden. Gebouw O is geopend voor colleges, al raakte deze dwarsredacteur er moeilijk binnen de eerste dag. Je moest met al je kracht een draaideur, waar je slechts een voor een in kan, vooruit duwen om binnen te gaan. Onafgewerkt beton is het eerste wat je opvalt als je binnenwandelt. Bunkerachtig, zo is in de aula's in de kelder duidelijk: een gsm-signaal valt niet te bespeuren. Veel ruimte is er wel, hoge plafonds en brede gangen. Misschien kunnen er hier in de toekomst wat picknicktafels worden neergezet voor de studenten?

In de leslokalen zijn er voor de moderne student met laptop en tablet ingenieus stopcontacten tussen de rijen stoelen voorzien, spijtig dat ze nog niet allemaal werken. Ook jammer dat er niet werd gedacht aan de verschillende maten waarin studenten kunnen komen. Als je toevallig een meisje van één meter zestig bent, kun je onmogelijk zien wat er voor je gebeurt in het lokaal als degene voor je een kop groter is. Dan maar lekker dichtbij de prof zitten om de les in zijn volle glorie te volgen.

De opening van gebouw M werd voorlopig uitgesteld tot na de paasvakantie, zo is in de lesroosters op SisA te zien. Hierin zouden onder andere praktijklokalen voorzien zijn, maar voorlopig wordt er nog praktijkles gegeven in containergebouwen van de vroegere sportschool. De reden hiervoor zou een verkeerde plaatsing van de ramen zijn, waardoor het binnen regent. "Over gebouw M kan ik alleen maar zeggen dat een productiefout werd vastgesteld bij de ramen en dat dit in de komende periode wordt hersteld", aldus Bart Heijnen.

Alles op zijn tijd. Wij wachten in overvolle spanning af.

column

grote reizen, kleine mensjes

tekst: Silke Rochtus ■ foto: Natasja Van Looveren ■ illustratie: Anouk Buelens-Terryn

Gegroet studenten! Nu ik afgestudeerd ben, heb ik jullie land verlaten. Daar waar pintjes vloeien als rivieren, cursussen meer kosten dan je 18m²-onderdak en niemand omkijkt wanneer je van maandag tot donderdag cornflakes als avondeten nuttigt. Met aarzelende, doch harde sprong kom ik terecht in het lage gras van het niemandsland. Ik noem het 'niemandsland', omdat ik geen andere gepaste term vind voor het jaar waar mijn laatste check-in op SisA (*bye bye* winkelkarretje) en de eerste check-in op de werkvloer (de sleutelhanger voor die badge ligt al klaar) plaatsvinden. Mijn doel is hier elke maand neer te pennen wat mijn pad en gedachten kruist. Deze maand: reizen.

De globetrotter in ons wordt al opgewekt tijdens onze sedentaire jaren op de schoolbanken: je komt in contact met onderzoeken uit de hele wereld, gastlessen worden gegeven door een professor met een sappig Chinees accent, Erasmusstudenten doorkruisen de campus (maar hoor je vooral om vier uur 's nachts beschonken door de gang van je kot hollen) of je pakt zelf je valies waar zes maanden van je leven in zullen zitten. De universiteit is een instelling van de wereld.

Ook na mijn kleine stap in de wetenschap ontwikkelde zich een drang om me voort te bewegen naar verdere contreien, om even in een andere tijdzone te wandelen. De teugels van de rugzak aan te trekken en de absolute (geografische) vrijheid in te slaan. En dat heb ik ook gedaan. Een korte drie weken trok ik met twee kompanen naar de andere kant van de wereld om ongepland te reizen en te zijn, hier, nu, na onze studies. En wij waren niet de enigen. Tussen de rijstvelden en de broeierige zon merkten wij en ook andere reizigers de perfecte plaats op waar de wind stil stond. Die drie weken golden voor mij niet in kalendervorm, maar werden geijkt op eigen gevoel. Het rad van de tijd stond even stil, geen geratel van de wielen of gekraak van mijn rug die studieboeken balanceert, zoals in augustus nog het geval was.

De meesten die ik tegenkwam wilden meer en zochten hun verhaal in het onbekende landschap voor minstens enkele maanden, telkens om voor mijn oren al aanhoorde redenen: na de studie nog even genieten voordat 'het echte leven' begint, om kortstondig alle bureaucratische teugels te ontduiken, om te zien of ze op zichzelf kunnen zijn of om alles in perspectief te zetten (en te beseffen dat die kleine taalfout in je thesis dan toch niet betekent dat de hemel naar beneden zal vallen). Want voor de pas afgestudeerde bestaat de rompslomp *to-do list* uit het inschrijven bij de VDAB, uitschrijven uit het kotleven en waarschijnlijk nog meer handtekeningen plaatsen onderaan papieren die mijn chaotische kop over het hoofd heeft gezien. Hoe wonderlijk dan, dat het ontplannen van de kalender hier ruimte in je chaos creëert en dat je kan genieten van vakantie, vrijheid en de vier windrichtingen.

Niet verwonderlijk dat ik reizigers tegenkwam die langer dan enkele maanden op bottines rondtrokken. Op het nomadenpad tussen de bekendste oriëntaalse steden die elke reiziger als vaste kruisjes op de dezelfde kaart (de *Lonely Planet* is wel héél populair) markeert, vereffenden deze koningen van het Niemandsland de weg met tips en raad. Over het letterlijke pad, weliswaar, dat ze betreden met een rugzak op de rug die een slakkenhuisje is geworden voor het kot dat ze in hun vaderland hebben verkocht of achtergelaten. Een standvastige rugzak die niet zes maanden, maar jaren stof en zon bijt. Deze nomaden van hoogste vorm dragen andere regels van dromen, utopieën of escapisme als een scepter in de hand. Ik vraag me echter af of zij na zo'n lang *regeerschap* nog een plaats hebben om naar terug te keren.

Lange, verre reizen worden snel in verband gebracht met het 'zoeken naar jezelf', maar jaren blijven ronddwalen doet niet lijken alsof je dat doel gevonden hebt. En voor degenen die het zich afvragen en nu al met de *Lonely Planet* aan de kassa staan: neen, een reis van drie weken biedt daar ook geen antwoord op. Het is wel een tijd om te genieten van andere culturen, je voeten prettig te laten afzien, nieuwe kleuren van bloemen te ontdekken en het uitstelgedrag dat je zo minutieus onder de knie hebt gekregen tijdens de examens, nu toe te passen op de stroom vacaturemails van de VDAB. Nu ik hier thuis in de zetel de laatste zinnen van mijn tweede column beëindig, zal ik daar maar eens aan beginnen. Een eigen koninkrijk bouw je dag per dag (of in deze tijden: mail per mail) op, daar hoef je nog niet voor naar de maan te gaan.

centerfold

Tampico Garden, a melting point of cultures

An oasis of peace and quiet admits the dreary blocks of flats that characterize the Antwerp 'Luchtbal' district. A garden where you love to linger. A green space where you can feel at home.

beeld: Jeroen Janssens

BLIK OPENER

onderzoek dat je leven kan redden

tekst: Caroline Van de Pol ■ illustratie: Natasja Van Looveren ■
foto: Kevin Faingnaert

Op woensdag 28 september vond in Brussel de finale van de eerste Vlaamse PhD Cup plaats. Deze wedstrijd voor doctoraatsstudenten werd georganiseerd om belangrijke onderzoeksresultaten meer kenbaar te maken voor het grote publiek. Een van de acht genomineerden was Dorien Schepers. Haar onderzoek spoort fouten op in het DNA die zorgen voor een verwijding van de aorta of de grote lichaamsslagader. Met deze ontdekking zou in de toekomst gemakkelijker voorspeld kunnen worden wie kans heeft op een gescheurde aorta. Op deze manier kunnen patiënten sneller worden behandeld en zullen levens gered worden.

In België sterven per jaar zevenhonderd mensen aan een gescheurde aorta. Ook Albert Einstein kwam op deze manier aan zijn einde. Er lopen ongeveer 60.000 mensen rond in België met een aorta-aneurysma of een verwijding van deze slagader. Slechts een klein deel van hen krijgt hiervoor medicatie om een scheuring van de aorta te voorkomen. Jammer genoeg zijn er dus veel mensen aortapatiënt zonder het te beseffen. Je kan namelijk niet voelen wanneer deze slagader aan het verwijden is. In slechts enkele gevallen wordt dit toevallig ontdekt met een echo, maar meestal hebben de patiënten er geen weet van. Ze kunnen dan ook heel plots sterven zonder dat er op voorhand symptomen waren. Als ze vroeger de juiste diagnose hadden gekregen, had medicatie hun dood kunnen voorkomen. Zouden er manieren zijn om te voorspellen wie deze verdoken patiënten zijn?

zoektocht naar een glazen bol

Zou er een genetische aanleg kunnen zijn voor deze aandoening? Samen met haar team onderzocht Dorien zes jaar lang DNA-codes. Ze haalden DNA uit het bloed van aorta-aneurysmapatiënten en vermenigvuldigden het specifieke deel ervan. Dit werd door een machine gehaald die er DNA-codes van maakte. In deze codes zocht het team de genetische fouten die kunnen zorgen voor een aortaverwijding. Om na te gaan of

deze nu echt de oorzaak ervan zijn, werd het DNA met die fouten ingespoten bij muizen. Een paar maanden later werd de aorta van de muizen gemeten en constateerde het team dat deze effectief verwijd waren. Hiermee werd dus het bewijs geleverd dat deze DNA-fouten wel degelijk een aortaverwijding kunnen veroorzaken. Eureka!

Hoogleraar Bart Loeys is de oprichter van dit onderzoek aan de Universiteit Antwerpen. Hij ontdekte in 2005 het syndroom van Loeys-Dietz, dat naar hem vernoemd is. Dit erfelijke syndroom zorgt voor een verwijding van de aorta. Omdat hij hiermee een genetische oorzaak had gevonden, wilde hij dit verder onderzoeken samen met Dorien en de rest van hun team. Ze werken ook samen met het Johns Hopkins Hospital in Baltimore, dat leider is in dit soort onderzoek. In de toekomst zouden ze graag willen werken met zebravissen in plaats van met muizen. Zebravissen zijn veel goedkoper dan muizen en een tweede voordeel is dat ze doorzichtig zijn in het begin van hun leven. Door die doorzichtigheid kunnen alle organen – en dus ook de aorta – gemakkelijker bestudeerd worden.

Onderzoek kost echter ook geld. Dorien had het geluk om te kunnen beschikken over twee geldbronnen: een beurs en geld van het Europese Commissie-onderzoek. Als doctoraatsstudente kreeg ze een beurs nadat ze haar project had voorgesteld en verdedigd. Die beurs werd betaald met geld van de staat of met belastinggeld. Om deze reden vindt Dorien het heel belangrijk om ook aan het grotere publiek te laten weten wat ermee gebeurt. Geld voor de nodige producten en toestellen kregen ze van een beurs uitgereikt door de Europese Commissie. Jammer genoeg zijn zulke beurzen heel gelimiteerd en is

het niet eenvoudig om eraan te geraken. Er kruipt dus heel wat tijd en moeite in het zoeken naar geld voor onderzoek en het aanvragen van beurzen.

een genetisch paspoort voor iedereen?

Is het de moeite om zoveel werk te steken in het zoeken naar onderzoeksbeurzen? Ja, want Dorien haar onderzoek is nuttig en van belang voor ons allemaal.

Het geld van de belastingen wordt op deze manier weer terug in de maatschappij en de gezondheidszorg gepompt.

Risicopatiënten voor een aortaverwijding zullen met een eenvoudig DNA-onderzoek sneller opgespoord en behandeld kunnen worden. Zo kan voorkomen worden dat ze sterven aan een gescheurde slagader. Als het DNA-onderzoek in de toekomst nog verder geëvolueerd is, zouden mensen na een DNA-analyse vrij gedetailleerd kunnen weten welke ziektes ze zouden kunnen krijgen.

Mogelijk zou men in de toekomst bij alle pasgeboren baby's standaard een DNA-onderzoek kunnen uitvoeren om hun genetische aandoeningen te voorspellen. Er bestaat nog wel onenigheid of zo'n 'genetisch paspoort' wel ethisch verantwoord is. Sommige mensen zouden bijvoorbeeld liever niet weten dat ze over twintig jaar een ongeneeslijke ziekte kunnen krijgen. Een ander nadeel van DNA-screenings voor iedereen is dat ze enorm duur zijn. Momenteel kost een volledige DNA-analyse nog duizend euro.

Dankzij het postdoctoraat van Dorien kent de wetenschap weer wat meer DNA-fouten, maar het onderzoek hierover is nog lang niet voltooid. DNA kan al geanalyseerd worden, maar naar de juiste interpretatie ervan blijft men nog volop zoeken. Gelukkig is het DNA-onderzoek de laatste jaren al enorm geëvolueerd. Het wordt niet alleen goedkoper, maar ook sneller! Twintig jaar geleden duurde het bijvoorbeeld nog vier jaar om het DNA van een volledig persoon te analyseren, nu nog maar drie weken. De komende jaren beloven dus nog heel interessante tijden te worden voor het DNA-onderzoek.

betweter

elektronische hersenen

tekst: Stein de Groof ■ beeld: Yannick De Meulder

Het is niet omdat je veel onnozele weetjes kent, dat je een betweter bent. Dat bewijst een van onze redacteurs elke maand door een waanzinnig interessant, ongelofelijk boeiend of verbluffend spannend feit te delen.

Je hersenen bestaan uit een netwerk van zenuwcellen – neuronen – die elektrische signalen aan elkaar doorgeven. Als het binnenkomende signaal in een neuron een drempelwaarde overschrijdt, dan stuurt het een elektrische puls naar alle verbonden neuronen, die op hun beurt geactiveerd worden. Zo kan een binnenkomend signaal van koudereceptoren in de huid leiden tot de beslissing om een trui aan te trekken.

Veelgebruikte verbindingen in de hersenen worden versterkt en waar druk verkeer is worden nieuwe verbindingen gelegd. Bijgevolg leren we. (Helaas wordt het doorgeven van signalen belemmerd door methanol, ofwel alcohol.) Klinkt eenvoudig genoeg. Kunnen we dit ook nabootsen met een computer? Absoluut, programma's die dit doen noemen we 'artificiële neurale netwerken'. Deze gesimuleerde hersenen worden gebruikt om bijvoorbeeld automatisch gezichten te herkennen op Facebook, kankerdiagnoses te verbeteren of de wereldkampioen *Go* te verslaan.

Artificiële neurale netwerken zijn uiteraard geen exacte simulaties van hersenen. Daarvoor is de werking van het brein nog niet precies genoeg gekend. Er is bovendien geen garantie dat een natuurgetrouwe kopie de efficiëntste oplossing is. Voorlopig hebben gesimuleerde hersenen nog verschillende nadelen in vergelijking met echte: ze verbruiken bijvoorbeeld meer energie en zijn niet even gesofisticeerd. Dit maken ze wel deels goed door hun perfecte focus en uithoudingsvermogen. Welke student zou niet dagenlang zonder onderbreking willen kunnen studeren?

Zullen deze neurale netwerken computers slimmer maken dan de mens? Dat hangt af van wat je zelf graag gelooft. Als je weet dat de beste spelers in de wereld voor schaken, *Go*, en *Jeopardy!* (of *Waagstuk!* in Vlaanderen) al verslagen werden, het spel dammen definitief opgelost werd door een computer en zelfs nieuwe wiskundige bewijzen tegenwoordig vaak met behulp van een computer gemaakt worden, dan zal je andere uitdagingen moeten zoeken om je slimheid als mens te bewijzen.

Kies zorgvuldig, want voor je het beseft hebben de neurale netwerken je ingehaald.

Wil je eens een artificieel neuraal netwerk in actie zien? Dan kan je terecht op de Google Tensorflow Playground.

dwarswoordpuzzel

wie *dwars* leest, weet meer!

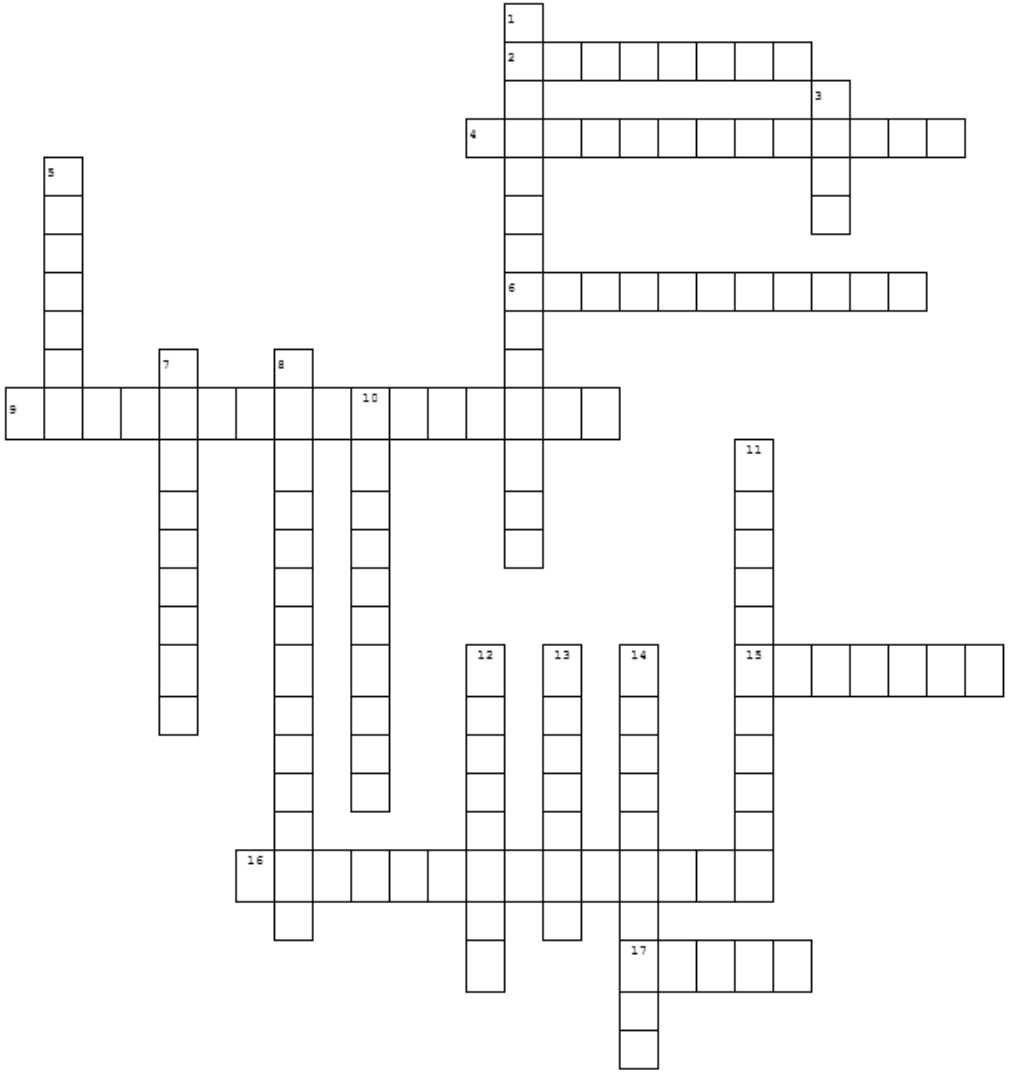

horizontaal

02. zenuwcellen
04. procrastinatie
06. nieuw in Taal- en Letterkunde en Geschiedenis
09. student die zich voor de eerste maal inschrijft aan de universiteit
15. zwart-witte vogel
16. studie van Imke Courtois
17. grootste slagader

verticaal

01. iemand in de (figuurlijke) wachtkamer laten zitten
03. Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding
05. grote vogelkooi
07. één van de hindernissen in gebouw O op CDE
08. filmkunst
10. honkbalmetafoor voor seks
11. lievelingsgerecht van Thomas
12. huiscartoonist van *dwars*
13. grafische voorstelling
14. ambachtelijk

PROF PROFILE: FRANK BRISARD

on turtles, Dutch custard, and *The X-Files*

text: Leonie Vanstappen ■ image: Heidi Vandebosch

The Prof Profile shows professors like you've never seen them before, as people. *dwars* asks the questions that have been bugging students for years; like "what does your lecturer eat for breakfast", for example. Frank Brisard, professor of Linguistics, gets cross-examined this month.

First, the one question we all want to know the answer to: do you have any crazy stories from when you were a student?

During a kind of open mic night (we call it 'free podium'), I once staged a mini theater show featuring music by John Zorn (for the fans: something from Naked City). That was pretty wild. I also played the violin, without any kind of musical training whatsoever, in an impromptu gig on Campus Drie Eiken, performing poetry by Alfred Lord Tennyson. It sounded a lot like Joy Division. The band also included Vitalski, the self-appointed perennial night mayor of Antwerp. For the more juicy stories, go ask your friendly neighborhood film professor.

Are there any television series you (used to) follow religiously? Why or why not?

I kind of like *Callboys*, a Flemish show that aired this fall, though I'm not necessarily a huge Jan Eelen fan. It's got good photography and great acting. I really dig Tom Dewispelaere, who plays Kjetl. At times his style reminds me of Wim Helsen's comedy, which I'm particularly fond of. I'm not really religious about television series anymore these days. I used to be, though, especially with *The X-Files*. I'm pretty sure I missed out on getting to second base with a girl maybe once or twice, just because I wanted to go home and see that week's episode. Ah, the nineties …

Are you more of a cat person or a dog person? Or something else entirely?

I am definitely a cat *purrson*, though at some point, when I get crippled or retire, I would like to get an Alsatian (Shepherd Dog) or something. I love animals in general. I used to share my apartment with a rabbit called Thumper ('Stamper') that I was very close with. We would watch *The X-Files* together, just the two of us (cf. above).

Lately, I've become fascinated with the secret life of turtles, thanks to some friends in Amsterdam who have one named Butch. Apparently, they climax in the most spectacular of manners. Well, the males do, rarely reciprocated by the females, who are usually eating or involved in some other incidental business. For some reason, YouTube is full of comic – and compromising – tortoise video compilations.

Are there any specific places in Antwerp that you like to go to?

I like to go to the Albert Heijn store close to campus, to get *chocoladevla* for my daughters. We live in Brussels and so we're denied the many wonders of Dutch supermarkets. *Vla* is a type of custard that's typically eaten (drunk?) straight from the carton. Yes, "*Ils sont fous ces hollandais!*" When I walk around in Dutch cities, I'm always pleasantly struck by the exotic aromas that invade the streets from every little roti place or toko. Generally, however, it is my experience that food in the Netherlands smells better than it tastes.

What is the most embarrassing thing that has happened in one of your classes?
Me apologizing to an empty chair after bumping into it. Me not understanding a question from a student, while in fact they were responding to something I'd just asked ("Turn this sentence into a question"). Stuff like that. '*Open lesdagen*' (*where high school students can see what university classes are like, red.*) can be fun too. Sometimes the high school students attending classes are tailed by their overbearing parents. I've had to ask the question "Whose mom is this?" at least once in class.

You're a linguistics professor. What aspect of language is most interesting to you?
What interests me most is how people use it. Language, especially your mother tongue, is a powerful tool for creating an image of yourself and presenting it to the outside world. However, people who happen to have mastered the standard variety or formal register and exploit that skill to look down on others who don't use quite the same level of language … Those people give me the creeps. As university students, you should definitely be aware of the language that you use and how it might be complemented by more appropriate varieties in various specific contexts, but you should never feel ashamed of how you speak.

Lastly, could you shed some light on this age-old question: why did the chicken cross the road?
Probably because Werner Herzog (*German director in whose films animals often behave strangely, red.*) hypnotized it from the other side. Google him on chickens: "The enormity of their flat brain, the enormity of their stupidity, it's just overwhelming! … Try to look a *chick'n* in the eye with great *intenzity*."

terugdenken aan vroeger in de zoo van nu

tekst: Jutta Buytaert ■ beeld: Anouk Buelens-Terryn

Weinig plekken spreken zo tot de verbeelding als de Zoo. In dit groene hart van Antwerpen staat de tijd even stil en ontmoeten mensen en dieren van allerlei pluimage elkaar. Het bejaarde koppel dat er hun dagelijkse koffietje drinkt, nostalgisch kijkend naar de flamingo's die van oudsher vlakbij de inkom resideren. De jonge moeder die haar kroost laat kennismaken met de wondere wereld van pinguïns en kamelen. De student die een uurtje wil bekomen van de lessen door andermans apenkuren te bestuderen. Allemaal verbinden ze herinneringen van vroeger met nieuwe ervaringen in de Zoo van nu. En die Zoo van nu heeft er een paar troeven bij.

Je voelt het als je de dierentuin inloopt: er is iets veranderd, maar wat? Aan de verandering van het seizoen ligt het niet, die is altijd al aanwezig geweest in de Antwerpse dierentuin, met de paardenkastanjes als kleurrijke ambassadeurs. Nee, het nieuwe inkomplein heeft er waarschijnlijk iets mee te maken: een stukje van het park werd weggeknipt om het geheel open te trekken naar de stad toe. Toch is de Zoo zo'n anderhalve hectare groter geworden.

a room with a zoo

Een groot deel van de toegevoegde oppervlakte wordt ingenomen door de nieuwe Savanne. In deze gigantische wandelvolière word je omringd door 250 vogels en loop je vlakbij de Kaapse buffels. Vlakbij, niet bij, want "dan is dat meteen je laatste keer", lacht woordvoerster Ilse Segers. De Savanne moet de beleving nog levensechter maken, en met succes. Het typische beeld van de koereiger die meereist op de rug van een buffel wordt hier, duizenden kilometers van hun natuurlijke habitat, werkelijkheid.

Het contrast met de Zoo uit mijn kindertijd kon niet groter zijn: de buffels stonden toen te gapen in een eentonige kraal, de vogels zaten apart in kleine kooien. Niet dat dat iets afdoet aan hoe de Zoo in mijn herinneringen is blijven leven als een magische plek van nieuwsgierige opgetogenheid, maar dit gevoel zal misschien nog tien keer zo sterk zijn wanneer de kinderen van nu later terugdenken aan de dierentuin van hun jeugd.

Het beeld dat zij zullen hebben is een kleurrijke wirwar van gefladder en hoefgetrappel, die ze door de panoramische glazen wand van het bijbehorende restaurant Savanne met open mond kunnen gadeslaan.

Ook vanuit het gerenoveerde Grand Café Flamingo kan je je ogen de kost geven. Zoals de naam al weggeeft, kijk je uit over het nieuwe Flamingoplein waar de roze vogels sierlijk rondschrijden. De locatie van hun verblijf is niet veranderd: de flamingo's verwelkomen sinds mensenheugenis de bezoekers en zitten daardoor in ieders geheugen gebeiteld. 32 Cubaanse flamingo's wonen er, maar zelf denken ze dat ze met veel meer zijn: in hun verblijf werd een grote spiegel geïnstalleerd die hen die illusie voorhoudt – onderzoek heeft namelijk uitgewezen dat ze makkelijker broeden in grote groep. "De truc lijkt te werken want ondertussen zijn er al jongen, wat voordien dertig jaar geleden was", vertelt Ilse Segers.

de magie van het moment

Ondanks de verbouwingswerken blijven de belangrijkste iconen bewaard: de kleurige Egyptische tempel waar de giraffen en olifanten huizen, bijvoorbeeld. Of het oude vogelgebouw waar je als kind uren kon staan gapen naar de broedmachine waar kippeneieren uitkwamen, meteen vergetend dat er om het hoekje allerlei tropische vogelsoorten je aandacht hadden opgeëist. Of nog: de opvallende gevel van het reptielengebouw, waar menig kleuter veilig papa's hand vasthield als het begon te donderen bij de krokodillen.

Van stilstand is echter geen sprake, de Zoo is wel degelijk mee geëvolueerd met haar tijd. Niet alleen door te experimenteren met het houden van dieren (zoals in de gemengde Savanne), ook door de bezoeker meer te betrekken. "Mensen krijgen van ons de verhalen aangereikt via verschillende dragers: twee magazines voor abonnees, maar ook Facebook, YouTube, Instagram, Twitter en er is zelfs een app", legt Segers uit. Via al deze verschillende kanalen wordt geprobeerd om alle doelgroepen te bereiken. Geen sinecure, want de bezoekers zijn even divers als de diersoorten die ze kunnen bewonderen. De Zoo is er voor alle ideeën en overtuigingen, voor alle leeftijden ook. Voor mensen van 83 en mensjes van drie, voor pubers die met hun eerste liefje het park komen ontdekken en mama's en papa's die de Zoo herontdekken door de ogen van hun kinderen.

Ook studenten zijn meer dan welkom. Op een kwartiertje wandelen van de universiteit biedt de dierentuin een welkome adempauze, een uitlaatklep voor examenstress en een inspiratiebron voor een volgende opdracht. Met een studentenabonnement is het nog voordelig ook: voor vijftig euro bezoek je een jaar lang de dierentuin wanneer je maar wil en mag je zelfs eenmalig gratis iemand meenemen (de prijs van een normaal ticket: 22 euro).

Bovenal is de Zoo een plaats van vertraging waar de magie van het echte, het leven, pas doordringt als je er even de tijd voor neemt. En voor je het weet, vertel je aan je kinderen hoe de Kaapse buffels vroeger eenzaam stonden te staren in hun kale perk, terwijl je midden tussen de vogels op de levensechte Savanne staat.

de harde cijfers

inschrijvingen aan de Universiteit Antwerpen

tekst en beeld: Yannick De Meulder

Vorige maand begon het nieuwe academiejaar. In september kopten de kranten dat minder studenten in Vlaanderen kiezen voor de universiteit: aan de Universiteit Antwerpen daalde het studentenaantal met 4,3 procent. Nu de inschrijvingen daadwerkelijk afgelopen zijn en dus ook de late beslissers in rekening zijn gebracht, neemt *dwars* er de cijfers nog eens bij. Zijn er echt minder studenten aan de universiteit van Antwerpen ingeschreven?

De redactie kreeg de inschrijvingscijfers van generatiestudenten aan UAntwerpen voor het academiejaar 2016-2017 ter beschikking. Generatiestudenten zijn studenten die zich voor de eerste maal inschrijven aan de universiteit, na het beëindigen van hun middelbare opleiding. Dit academiejaar schreven 3006 generatiestudenten zich in aan de universiteit. Dat zijn er zeven meer dan het vorige academiejaar.

We kunnen dus niet zeggen dat het aantal studenten aan onze universiteit is afgenomen en de doembeelden die enkele kranten ons voorhielden zijn bij deze genuanceerd. De stijging in studentenaantal is echter niet indrukwekkend te noemen en bovendien zijn er grote verschillen per faculteit. We zien in nevenstaande grafiek dat op de buitencampus de Faculteit Farmaceutische, Biomedische en Diergeneeskundige Wetenschappen het grootste aantal nieuwe generatiestudenten telt. Op de Stadscampus is dat de Faculteit

AANTAL INSCHRIJVINGEN GENERATIESTUDENTEN PER FACULTEIT

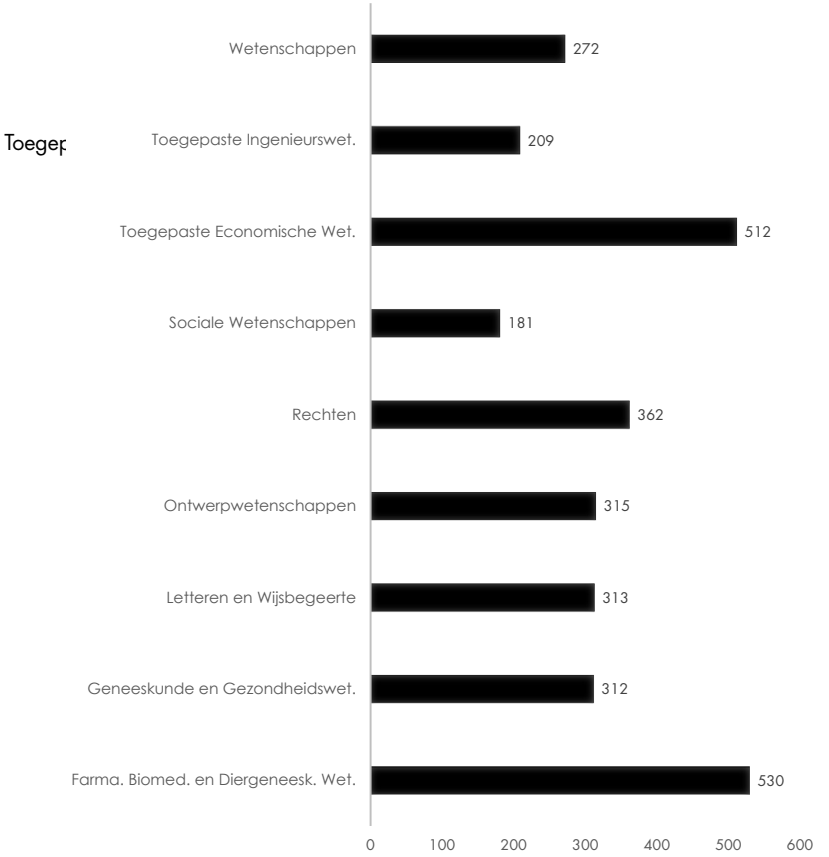

Als we die cijfers vergelijken met die van het academiejaar 2015-2016, zoals in nevenstaande grafiek, zien we dat sommige faculteiten het inderdaad met minder studenten moeten stellen dit jaar. Aan de Faculteit Letteren en Wijsbegeerte bijvoorbeeld, zijn ongeveer 16 procent minder generatiestudenten ingeschreven dan vorig jaar. De grote verliezer binnen die faculteit is het Departement Toegepaste Taalkunde. Vandaag zijn daar 85 nieuwe studenten, terwijl het departement er vorig jaar nog 123 had. Dat is een daling met ongeveer 31 procent.

Andere faculteiten doen het dan weer beter. Zo kennen de Faculteit Geneeskunde en Gezondheidswetenschappen en de Faculteit Sociale Wetenschappen beide een stijging van 20 procent in nieuw ingeschreven generatiestudenten ten opzichte van vorig jaar. Vooral het aantal inschrijvingen voor Geneeskunde en voor Communicatiewetenschappen zijn gestegen (met respectievelijk 29 en 49 procent ten opzichte van vorig jaar).

Deze korte bespreking toont aan dat we de koppen van de kranten uit september toch met een korrel zout moeten nemen. Aan de Universiteit Antwerpen is er immers eerder sprake van een lichte stijging van het aantal nieuwe inschrijvingen. Bovendien zijn de cijfers erg afhankelijk van de verschillende faculteiten en departementen.

Wil je de cijfers nog eens in detail doornemen? Op dwars.be kan je alle grafieken bekijken. Daar zijn de resultaten per faculteit en per departement nog eens voor je samengevat.

AANTAL GENERATIESTUDENTEN PER ACADEMIEJAAR

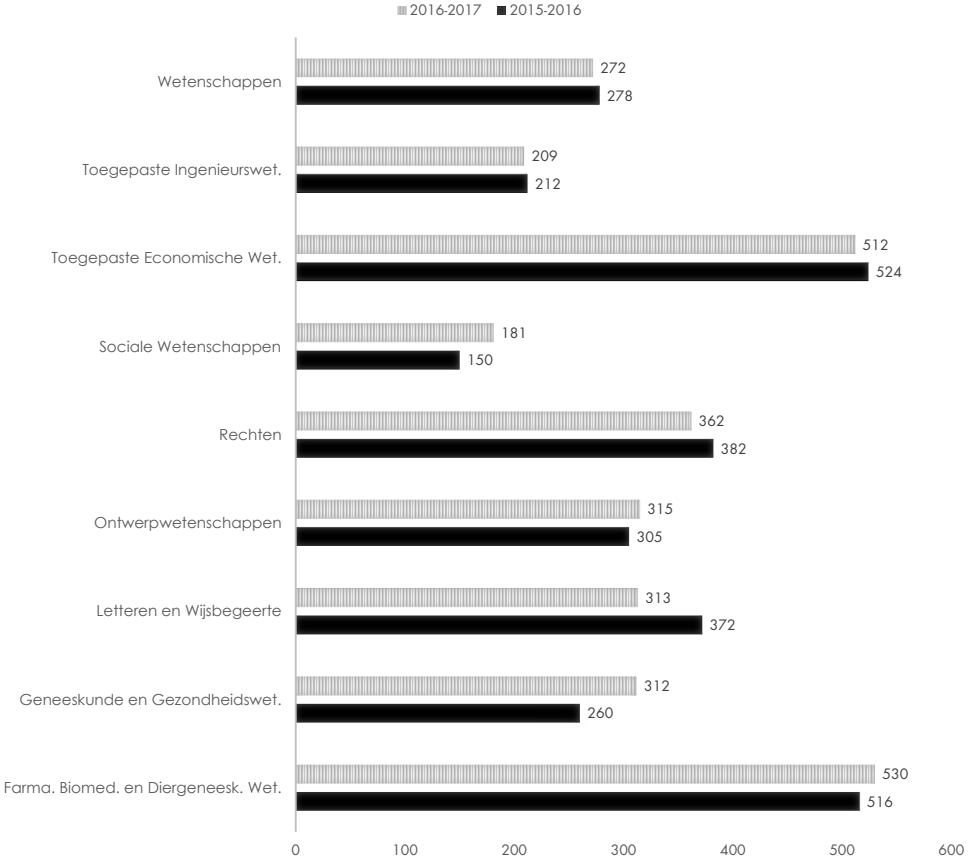

ongehoorde radio

op bezoek bij Radio Centraal

tekst: Robbe Weyn ■ beeld: Diana Dimbueni

Uit cijfers van het Centrum voor Informatie over de Media blijkt dat de meeste radiozenders er het laatste decennium op het gebied van luisteraars niet op achteruit gaan. Sommige zenders hebben net meer luisteraars dan enkele jaren geleden. Ook studenten zetten vaak de radio aan. Op het werk, op kot of tijdens het studeren. Radiozenders zoals Studio Brussel en MNM hebben zelfs speciale uitzendingen tijdens de examenperiodes, maar de talloze reclameblokken, nieuwsuitzendingen en elke dag dezelfde nummers werken voor sommigen contra-productief. Daarom trok *dwars* naar Radio Centraal, een alternatieve radiozender in het hart van Antwerpen die al 36 jaar meedraait.

Op een grijze woensdagmiddag had *dwars* een afspraak met Monday Agbonzee, net afgestudeerd in de Fotografie, en Simon Beeckaert, student contrabas aan het Conservatorium Antwerpen. De twee vrienden hebben sinds kort een eigen radioprogramma op Radio Centraal. Het is Monday die de deur van het herenhuis op de Ernest Van Dijckkaai opent. "Ga de trap maar op, het is boven te doen." Boven aangekomen zien we grote ramen die inkijk in de studio geven. Simon is net een volgende plaat aan het uitzoeken. Bij de uitnodiging voor hun programma, dacht ik dat we gewoon enkele vragen mochten stellen tijdens het spelen van de nummers. De verbazing is dan ook groot wanneer we meteen een microfoon onder de neus krijgen geschoven. "Dan kan jij wat vragen aan ons stellen en dan kunnen wij jou misschien ineens tijdens ons programma interviewen."

> ***"We didn't choose Radio Centraal. Radio Centraal chose us.***

De grote on-airbalk begint licht te geven. We stellen onszelf en *dwars* voor. Tijdens het volgende nummer vraag ik waar de naam van het programma *Che nu che la che* vandaan komt. Monday antwoordt: "Dat is meer een esthetische spelling van 'genoeg *gelache*'. We proberen onszelf niet te serieus te nemen met ons programma." Bij de vraag waarom ze bij Radio Centraal begonnen waren, grapt Monday: "Studio Brussel had ook nog een aanbieding, maar die hebben we afgeslagen." Simon valt in: "Ik moest iemands programma even overnemen op deze zender. En wanneer het programma uiteindelijk stopte, kwam er een plekje vrij. Ze vroegen of ik de uren die vrij kwamen niet wilde invullen. Monday zag ik niet zo vaak meer en het leek ons leuk om elkaar via deze weg minstens een keer per week te zien. Zo zijn we er wat ingerold." "*We didn't choose Radio Centraal. Radio Centraal chose us*", was de gezamenlijke conclusie.

Een echt thema of genre is er niet per se. Simon verduidelijkt: "De muziek die ik draai is vaak impro, jazz, maar ook evengoed groepen die ik live heb gezien of heb ontdekt de afgelopen weken. Het hangt van week tot week af." Anders dan bij andere radiostations, zijn er bij Radio Centraal (bijna) geen verplichtingen. Je betaalt vijf euro per programma per maand, oftewel zestig euro per jaar. En zolang er geen racistische, homofobe of (rechts-)extremistische uitlatingen de ether worden ingestuurd en de studio niet wordt afgebroken, is iedereen vrij om zelf met voorstellen af te komen voor een eigen programma. Monday vult aan: "Wij zijn volgens mij gewoon deel van de visie die Radio Centraal aanhangt. Wij maken elke woensdagmiddag twee uur radio. Het is vooral veel *à l'improviste*. De mensen wat nieuwe muziek doen leren kennen en het tegelijk allemaal niet te serieus nemen. En dit zonder nefast te zijn voor het programma en de zender. We passen blijkbaar binnen het concept."

De radiomakers worden niet betaald, dus twee 'verplichte' uren in de week het hele jaar door lijkt misschien een groot engagement. Maar voor diegenen die het graag doen, is dit meer een privilege dan een verplichting. Zo zegt Simon: "En als je eens niet kunt of totaal geen zin hebt, zet je gewoon het nachtkanaal open. Radio Centraal is 24/7 on air. Het nachtkanaal is een afspeellijst die in de loop der tijd werd samengesteld door een medewerker van deze zender. Ik denk dat die man ondertussen voor enkele jaren aan muziek heeft verzameld."

Verder is het voor de meeste radiozenders verplicht om het nieuws te brengen. Maar ook hier geeft Centraal een eigen invulling. Aangezien het geen commerciële zender is, beslissen de programmamakers namelijk zelf wat 'nieuws' is. Actualiteit die elders niet of op een andere manier aan bod komt, krijgt hier een plaats. "Nieuws over IT, biologie, metallurgie, poëzie, ... Andermaal ongehoord", staat op hun site te lezen.

Om kwart na drie is het aan Mondays en Simons rubriek: 'ditjes en datjes'. Onze dwarsfotografe Diana krijgt de eer om tijdens deze uitzending in het kort te verkondigen wat zij recent heeft meegemaakt. Na nog enkele nummers en Simon die een kort verhaaltje voorleest – onder begeleiding van muziek – wordt het nachtkanaal opengezet. "Degenen die hun programma hebben na ons konden vandaag niet", klinkt het.

Radio Centraal is een echte aanrader om in het snelkeuzemenu van je (auto)radio te hebben staan. Misschien is de ene uitzending iets te experimenteel, maar wie weet is de volgende wel jouw nieuw lievelingsprogramma.

Luister elke woensdagmiddag van 14u tot 16u naar 'Che nu che la che' op 106.7, Radio Centraal.

de dwarsligger

in bed with Thomas

text and image: Dagmar Tureluren

The homo sapiens studentus is a special species. Next to the typical activity of studying, the members of this species are known as real lovers of (night)life. But do they have other secrets to unfold? *dwars* finds out in their natural habitat, the student dorm.

Griaß di is a synonym for 'hi' in German. It's also Thomas' favorite expression, because it is typically used in Bavaria in Germany where he comes from. When Thomas decided to go on an Erasmus exchange to Belgium during his master's in Tax and Accounting, he didn't know a lot about our country. Yet, he did know that Belgium is a multicultural and multilingual country.

His presumptions about the multicultural character of Belgium have so far turned out to be true: Antwerp is clearly characterized by its ethnic diversity.

Thomas has been here for a few weeks now and he already discovered some pretty awesome places. One of his favorite spots is the docks of the *Schelde*, where he likes to go for a walk, especially when the weather is nice. He thinks the *Grote Markt* is quite impressive too. It is a nice place to sit down in the sun and relax on the benches. The city hall is fun to walk through as well. Last but not least, he really likes *'t Eilandje*. Next to all this praise for the city, he has noticed something less amazing. "You have to watch your step, because the streets are in a bad condition. In some places, those cobbled streets are pretty dangerous for bikers."

friet met stoofvlees

In his free time, Thomas has a variety of things he loves to do. For example, he likes to travel to other Belgian cities, such as Ostend, Bruges and Liège. Sometimes, he travels with the Erasmus organisation, other times just with his best friends. He also loves to play football. He is a member of the ESN football team that participates in a few competitions. Next to those activities, he enjoys cooking and like most of us, he surely likes to party.

This *dwars* editor was the lucky dog who got to experience preparing and tasting some *Käsespätzle* with him. And I can say: the dish was delish! *Käsespätzle* is a typical recipe of the Republic of Austria, but it is also very well-known and often made in neighbouring parts of Germany and Switzerland. It's a self-made pasta, topped with a cheesy sauce.

It's Thomas' favorite meal. However, Belgium has some nice food too! Thomas says his favorite Belgian dish is *friet met stoof-vlees* (beef stew with french fries), the preference of a real Belgian.

Finally, Thomas has something to say about the Belgian beer pubs: "I miss the cheap beer. In my town, you can get really good Bavarian beer for just € 0,75 per half a liter." That's one to keep in mind.

Randy Paret klapt uit de biecht

tekst: Mathilde Luijten ■ beeld: Jeroen Janssens

“ Tijdens een acte de présence stonden er honderden vrouwen te gillen en naar ons te grijpen voor een selfie, zulke dingen zijn echt hallucinant. Of een hele zaal die “RANDY PARET” scandeert. Dat streelt je ego wel. Het is niet dat die vrouwen mijn kleren uittrekken en me bespringen, maar het heeft toch een hoog Justin Bieber-gehalte.

Lees op dwars.be het volledige interview met Bart Hollanders.

het laatste woord

antichambreren

tekst: Lukas Kint

Je zal het maar voorhebben: het ligt op het puntje van je tong en toch kan je er niet opkomen. Dat ene woord ontglipt je keer op keer. Dit jaar schiet *dwars* alle schlemielen in zulke navrante situaties onverdroten ter hulp. Maandelijks laten we ons licht schijnen op een woord waar de meest vreemde betekenis, de meest rocamboleske herkomst of de grappigste verhalen achter schuilgaan. Deze keer: 'antichambreren'.

De meeste studenten hebben een goedgevulde agenda. Wanneer we toch even niets te doen hebben, nemen we vaak onze toevlucht tot smartphones of andere draagbare toestellen. Er zijn echter ook andere – ietwat originelere – manieren om de tijd te verdrijven. Mijn favoriete bezigheid: opzoeken of er voor allerlei bijzondere handelingen, gebeurtenissen of voorvallen die ik tegenkom al een passend woord bestaat. Als ik geen accurate term kan vinden, dan toch welk woord het dichtst in de buurt komt. Zoals je al vermoedde, is 'antichambreren' mijn recentste vondst. Niet te verwarren met 'chambreren', of erger nog, de *chambrang*.

In zijn meest enge betekenis, komt antichambreren neer op 'iemand in de (figuurlijke) wachtkamer laten zitten'. Een diplomatische definitie, aangezien Van Dale ook 'antichambre' aanvaardt als synoniem voor wachtkamer. Antichambreren vervangen door '*wachtkameren*' mag dan weer niet. Onze oprechte excuses aan de taalpuristen.

Ons Laatste Woord kent zijn oorsprong bij de Franse adel van de 17de eeuw. Iedere zichzelf respecterende kasteelheer had een salon dat dienst kon doen als antichambre, waar genodigden eerst naartoe werden gestuurd alvorens ze hun eigenlijke bezoek mochten aanvatten. Dit werd vooral gedaan omdat het als chic werd ervaren, maar was tevens een bewuste poging tot intimidatie. Iemand die zijn gasten laat wachten in zo'n luxueuze ruimte moet wel belangrijk zijn, toch?

Terug naar de 21ste eeuw. Hier aan de universiteit, kunnen studenten zich tweemaal per jaar best wel 'geantichambreerd' voelen. Hoewel de Franse adel met zijn antichambres vervangen werd door professoren en examenlokalen, kan elke student beamen dat de momenten voor je het examenlokaal mag binnengaan, de ergste zijn. Elke minuut dat je moet wachten is er één te veel. Een poging tot intimidatie is het allerminst, maar de spanning wordt er alleszins dramatisch mee opgedreven. Uiteindelijk weet je dat je toch zal mogen binnengaan en je met gemak een grote onderscheiding behaalt.

Bestaat er trouwens geen specifiek woord om mensen te beschrijven die last hebben van overdreven optimistische droombeelden? Misschien eens opzoeken.

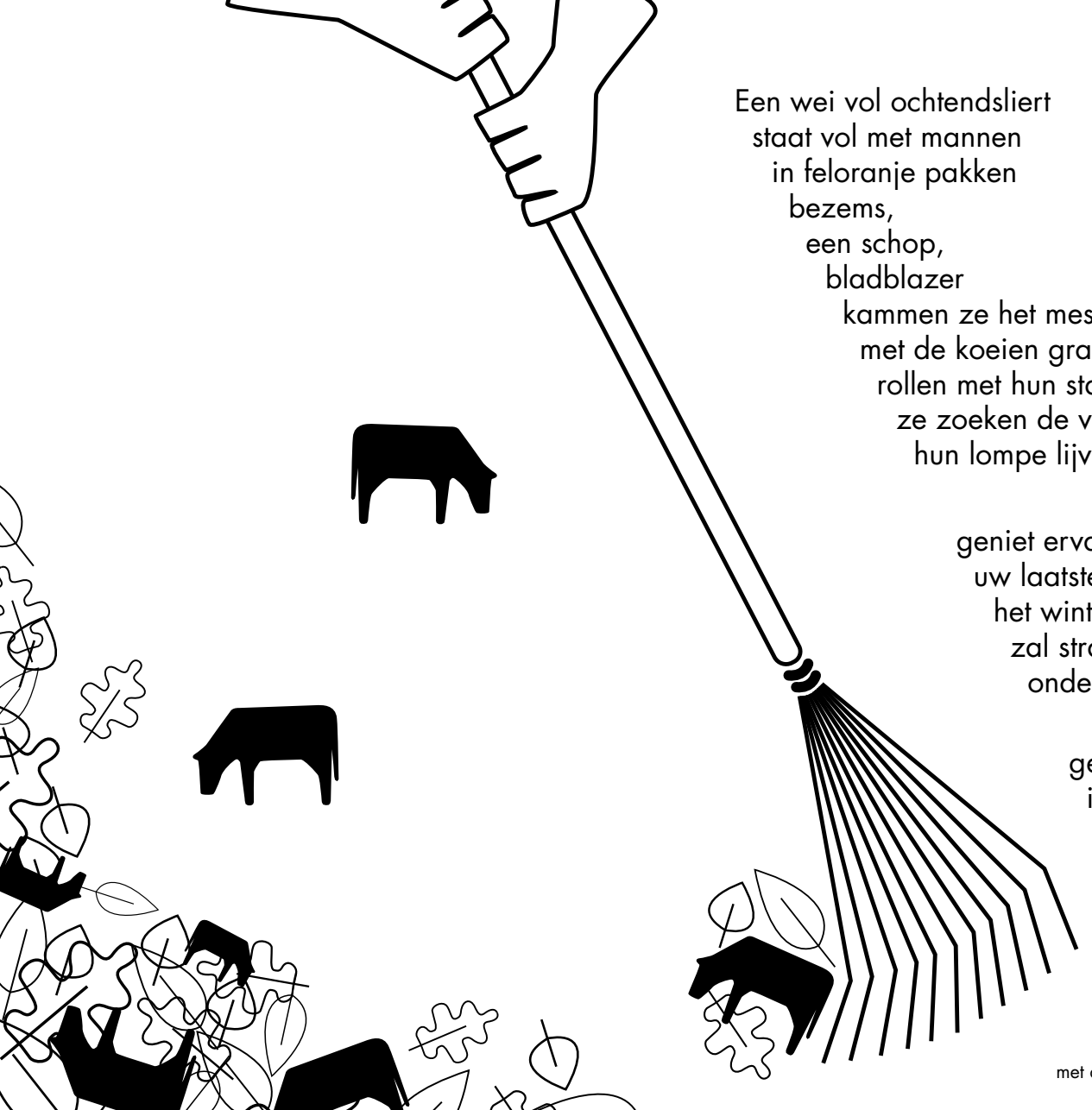

Een wei vol ochtendsliert
staat vol met mannen
in feloranje pakken
bezems,
een schop,
bladblazer
kammen ze het mest uit gras
met de koeien grasduinend ernaast
rollen met hun staart en ogen
ze zoeken de vlekken van
hun lompe lijven

geniet ervan, koe
uw laatste loodjes lucht
het winterseizoen
zal stram stro
onder uw poten knerpen

geniet er van, mannen
in feloranje pakken
de laatste loodjes blad
rijf ze, voor je zak na zak
zeezout strooit en de slakken
het leven zoutzuur maakt

tekst: Michiel Van Opstal
met dank aan: Jeugd en Poëzie ■ beeld: Stine Moons

IK HOU ERVAN OM DIEPZINNIG UIT HET TREINRAAM TE STAREN,
MAAR EIGENLIJK DENK IK GEWOON AAN WAT WE GAAN ETEN VANAVOND.
© CHROSTIN